

ГОЛОВНА ПРИЧИНА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ, АБО ДЕДУКЦІЯ ШЕРЛОКА ГОЛМСА

Дедукція, насправді, має досить широке визначення, але полягає в пошукові істини. Про цей метод ми знаємо переважно з детективів Конан Дойля. Його умовно можна звести до відкидання одна за одною версій події, які не підтверджуються.

Причин російсько-української війни, на перший погляд, багато, проте мусила бути (і є) базова, яку в ситуації, що склалася, вже ніяк, крім агресії, подолати стало неможливо. Крім того, слід визнати, що після того, як міжнародний конфлікт набув ознак затяжної війни, причини її, на перший погляд, уже не мають такої важливості для учасників конфлікту і, тим більше, для сторонніх спостерігачів. Росіяни, з уваги на відомі комплекси національної неповноцінності (ознакою чого є обожнення перемог у спорті й будь-де в іншому місці), наразі почувають себе спортивною командою, яка може або перемогти або зазнати поразки. Не виключено, що авторитарні держави, які планують агресію, спеціально для цього й створюють культ перемоги (і в спорті теж). Зрештою, відомо, що нацистська Німеччина 30-х ставилася до спорту й спортивних перемог десь так, як тепер ставиться РФ. Отже, зараз для росіян, які згуртувалися в одну «спортивну» команду на чолі з відомим «капітаном», першопричини війни не є актуальними. Проте вони були, є і будуть, і, якщо їх не усунути, знову приведуть до воєн. Просто так такі війни не розпочинаються.

Отже, до дедукції: відкидатимемо головні озвучувані сторонами версії причин одна по одній, аж поки не знайдемо те, чого шукаємо. Росія розпочала війну в Україні, щоб:

1) Україна не вступила в НАТО (і в ЄС), бо це наблизить кордони НАТО до РФ. – Найабсурдніша версія, яка, проте, з подачі Кремля, посідає чільне місце у переліку причин. РФ спокійно – на суші й на морі – межувала з такими членами НАТО як Польща, Естонія, Литва, Латвія, Норвегія, а тепер настільки впевнена у безпеці з боку Альянсу, що не те що «проковтнула» вступ туди прикордонних з РФ Фінляндії й Швеції, а навіть знімає з фінського кордону техніку для війни в Україні. Отже, як сказав би Шерлок, «не те».

2) РФ хотіла захопити українські природні ресурси й економічний потенціал. – Землю росіяни могли б і так купити, всю й недорого. «Економічний потенціал» – це переважно сильно застарілі промислові монстри доби СРСР, окурені «українськими» олігархами, які все продають, якщо дають гроші. Усе, що росіяни хотіли, вони й так легко купували. Як, скажімо, Дерипаска Миколаївський глиноземний. У РФ гроші під великим тиском пруть просто з землі, і вони могли б, якби це їм треба було, поступово купити в Україні весь «потенціал». Отже, знову щось не те.

3) РФ потрібний територіальний вихід до кордонів з НАТО, український ВПК й людський потенціал для війни з Заходом. – РФ вже має багато «виходів до НАТО», а український ВПК, у разі потреби, за чудових двосторонніх відносин, і так міг би працювати на Росію. А українці, якби це треба було Москві, тисячами б могли б служити в армії РФ точно так, як досі там працювали й продовжують працювати. Зрештою, у РФ й своїх солдатів вистачало. Вони не збиралися воювати з НАТО. Хіба що після взяття Авдіївки.

Решта «версій» також не витримує критики.

Москві завжди прагнула контролю над політичною владою й суспільними процесами в Україні. Для чого? – Щоб контролювати Київ. Для чого? – Щоб контролювати владу. Для чого? – Щоб повернути Україну до складу Росії. – Для чого? – ...

Насправді, війни можна було б уникнути лише в разі, якби

Кремль мав у Києві підконтрольну владу з ознаками авторитаризму, який би вберіг російські національні інтереси від несподіваних демократичних виборів українців (єдиний шанс – Янукович). Для чого РФ сталий (незалежний від виборів) авторитарний режим у Києві, ладний виконувати побажання Москви? Для купівлі «труби» й «економічного потенціалу»? – Несерйозно. Залишається одне: для контролю над науковим, освітнім і суспільним життям українців. Вони могли купити в нас усе, крім науковців, викладачів, письменників і журналістів у широкому сенсі. Окремих – так, але це не вирішувало питання.

РФ, як вважає її ідеологічна еліта, тримається на історії, на героїчному минулому, яке, так склалося в 18 столітті, повністю зав'язано на Україні. Тому в українських університетах СРСР миттєво відраховували студентів, які сумнівалися в придуркуватій версії про «вихід» десь із Київської області «трьох братніх народів» (ще й білорусів сюди затягнули). Найнебезпечнішим з усіх «націоналізмів» для росіян був український. З реакції влади можна було ідентифікувати найбільш проблемні імперії, вразливе місце Кошия. Смертельно соромлячись власної історії, росіяни одного разу переписали її так, що, виходить, вони «повиходили» з-під Києва, а українців потім хтось «вигадав». Катерина 2 не знала, що згодом з'явиться наука генетика, антропологія, а археологія й історія в Україні можуть вийти з-під контролю росіян. Цар Микола 2, фактично, заборонив антропологію, вигнавши з країни відомого українського антрополога Федора Вовка, а Сталін заборонив генетику.

Єдина причина російсько-української війни тепер уже у формі воєнної агресії лежить у гуманітарній площині. Москві потрібен контроль за центральними органами влади, щоб ті відновили цензуру десь на рівні теперішньої РФ, де за «викривлення історії» передбачено кримінальну відповідальність, а вся гуманітарна складова науки й освіти, архіви, ЗМІ й книговидавництво перебувають під пильним оком органів влади й правоохоронців. Чи можна було цього досягнути без війни? Вони гадали, що так, але 2014 остаточно усвідомили, що – ні.

Єдина державна ідеологія, яка пов'язує сотні народів і тисячі племен на тій безтолковій території, – це її вигадана історія. І російська мова, якою «розмовляли в Київській Русі». Вони гадають, що без «спільної» ідеології «українського» походження татари й буряти з евенками порозбігаються геть. Дивно, але так є. Українці, доки живі й доки мають демократію, вільну від російської цензури науки, освіти й творчу інтелігенцію, за визначенням російських ідеологів, представляють смертельну небезпеку для Росії. Після віків рабства у тюрків в Росії вся (неслов'янська) еліта стала називати себе слов'янами. І ми їм стали заважати. Сьогодні головною метою війни росіянами в Україні устами її лідера маніякально визнано «денацифікацію» України. Тобто, ліквідацію українців як українців. Як живих свідків, що «вони», насправді, «не вони».

Проте денацифікатор від початку проголошення росіянами України батьківщиною «монголо-татарської орди», уперше за весь час наштовхнувся на запеклий опір згуртованих українців, об'єднаних у державу. Кошій здох після того, як стало відомо про те, де захована його смерть. Конан Дойль би погодився.

(Ця тема, звичайно, заслуговує на велику монографію, але ж хто її читатиме?)

Василь ЛАПТІЙЧУК